

Druga strona postępowania: National Lottery Commission

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- obciążenie National Lottery Commission (strony skarżącej przed Sądem) kosztami poniesionymi przez Urząd.

Zarzuty i główne argumenty

Urząd podnosi trzy zarzuty, mianowicie zarzuty: i) naruszenia art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾; ii) naruszenia prawa OHIM do bycia wysłuchanym; oraz iii) oczywistej niespójności i przeinaczenia okoliczności faktycznych, co miało wpływ na zaskarżony wyrok.

Zarzut pierwszy dzieli się na dwie części. Po pierwsze, Sąd naruszył art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w wykładni nadanej mu przez Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 53 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i z zasadą 37 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾ w wyroku w sprawie Elio Fiorucci w zakresie, w jakim oparł się na przepisach prawa krajowego, mianowicie art. 2704 włoskiego kodeksu cywilnego, na które strony się nie powoływały i które tym samym nie były objęte sporem przed Izłą. Po drugie, Sąd naruszył art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w zakresie, w jakim oparł się na orzecznictwie krajowym, mianowicie na wyżej wymienionym orzeczeniu nr 13912 z dnia 14 czerwca 2007 r. wydanym przez Corte Suprema di Cassazione, o którym mowa w ust. 32 zaskarżonego wyroku, a na które strony się nie powoływały i które nie było objęte sporem przed Izłą.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa OHIM do bycia wysłuchanym w zakresie, w jakim Urzędowi nie umożliwiono ustosunkowania się do proceduralnych i merytorycznych aspektów dotyczących orzeczenia wydanego przez Corte Suprema di Cassazione. Gdyby Urzędowi umożliwiono to, nie można wykluczyć, że rozumowanie i wnioski Sądu byłyby inne.

Zarzut trzeci dotyczy oczywistej niespójności i przeinaczenia okoliczności faktycznych, co miało wpływ na rozumowanie i wnioski Sądu. Urząd uważa, że Sąd błędnie zrozumiał i przeinaczył analizę Izby oraz własne argumenty National Lottery Commission i nie uwzględnił okoliczności, że Izba zastosowała poprawnie prawo włoskie, uznając, iż National Lottery Commission nie przedstawiło dowodu, że data znaczka pocztowego umieszczonego na umowie z 1986 r. nie jest decydująca.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-532/12)

(2013/C 26/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet, A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie wydając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 72 ust. 1 tej dyrektywy.
- Nakazanie Wielkiemu Księstwu Luksemburga na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 320 EUR dziennie licząc od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie.
- Obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/81/WE minął w dniu 21 sierpnia 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.